

Autoarea americană **Julia Walton** (n. 1986) are o diplomă de licență în istorie și una de masterat în scrierea creativă. A lucrat în asigurări, un job pe care l-a detestat și în timpul căruia a scris mare parte din *Cuvinte pe pereții băii*, romanul ei de debut, care a fost ecranizat.

Cuvinte pe pereții băii a apărut din pură frustrare, după ce romanele sale anterioare primiseră sute de respingeri. Julia a perseverat însă și nu a încetat să scrie, reușind să-și găsească stilul și vocea auctorială. Citatul ei preferat, „Curaj, dragă inimă“, îi aparține lui C. S. Lewis și o motivează constant să treacă peste momentele în care se simte copleșită sau îi este frică de provocări. Unele temeri rămân însă, cum ar fi asociate hipopotamilor și șerpilor.

Julia Walton a mai publicat alte două romane pentru adolescenți: *Just Our Luck* și *On the Subject of Unmentionable Things*. Și nu se oprește aici!

Locuiește cu soțul și copiii ei, care creează haosul necesar pentru o viață perfect echilibrată.

JULIA WALTON

CUVINTE PE PEREȚII BĂII

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

PRIMA DOZĂ: 0,5 mg. Adam Petrazelli, 16 ani, subiect în studiile clinice pentru testarea medicamentului ToZaPrex. Cooperează greu pe parcursul sesiunilor de terapie. Exclusiv comunicare nonverbală. Nimic neobișnuit, dat fiind că a dovedit reticență față de participarea la faza de terapie a studiului clinic.

15 AUGUST 2012

Primul meu doctor a zis că-i neobișnuit să apară simptome la cineva atât de tânăr. Schizofrenicii de sex bărbătesc sunt diagnosticați cel mai adesea după douăzeci și înainte de treizeci de ani. Țin minte că m-am gândit: „Ei, băga-mi-aș, e super. Sunt altfel decât restul.“

Probabil n-am voie să-njur în însemnările acestea.

Rahat.

Totuși, tu mi-ai zis că însemnările au caracter confidențial și nu vor servi niciodată drept material incriminator, așa că nu văd de ce n-aș scrie fix cum îmi vine mai bine. Și nici n-o să-mi bat capul să evit să-mi închei frazele cu „gen“. Sau să le încep la fel. Dacă este pe bune „un spațiu în care să mă pot exprima absolut sigur“, atunci o să scriu ce gândesc fix cum îmi vine în cap.

O să-ți răspund la întrebări, însă nu în timpul ședințelor. Ci aici, pe hârtie, ca să pot să arunc o privire pe text înainte să ți-l predau. Ca să revizuiesc ce-ți ajunge sub ochi și să nu-mi scape ceva ce m-ar descalifica de la studiul clinic.

Când stau de vorbă cu cineva, nu zic întotdeauna ce gândesc. Nu poți să-ți mai înghiți vorbele odată ce le-ai scos pe gură, de aceea mai bine nu zic nimic, pe cât posibil. N-ai decât să te obișnuiești cu ideea și asta e.

Dar pot să-nțeleg că ai întrebări despre boala mea. După ce află lumea, numai despre asta vorbește. Probabil știi că de-asta te-au ales mama și tatăl meu vitreg pe tine. Pentru că ai experiență.

Mi se pare corect. Trebuie să recunosc c-ai făcut față destul de bine situației. După vreo două minute de tăcere, mi-ai întins carnetelul și mi-ai zis să scriu despre ședințele noastre după terminarea lor, dacă n-am chef să vorbesc – și chiar n-am. Și nu că n-aș vrea să-mi fie mai bine, doar că pur și simplu nu vreau să fiu aici. Mai precis, nu vreau ca toată povestea asta să fie reală. Aș vrea să abordez terapia la fel ca oricare dintre chestiile pe care am chef să le ignor. De parcă nu există. Pentru că știu deja că n-o să dreg nimic dacă rămân aici. Însă pastila ar putea, cine știe?

M-ai întrebat când am observat prima dată că lucrurile își ieșiseră oarecum din normalitate. Vreo schimbare, nu contează care.

La început, am crezut că mi se trage de la ochelari. Ba nu, nu ochelari. Lunete. Îmi place mai mult cuvântul ăsta.

Mi i-am luat când am împlinit doispe ani, pentru că tot mijeam ochii și maică-mea nu mă mai suporta. Doctorul Leung e singurul doctor de care-mi place, pentru că mi-a propus o soluție foarte simplă. Lunetele.

Și cu asta s-a rezolvat. Acum vedeam, iar mama era mulțumită.

Însă cu ocazia asta am mai observat că vedeam chestii pe care alții nu le vedeau. Numai eu îmi suceam gâtul sau mă chioram ca să văd mai bine. Ceilalți se uitau la *mine*, nu la păsările care intrau pe fereastra deschisă sau la oamenii ciudați care se materializau în livingul nostru. Așa că n-am mai purtat lunetele și i-am zis mamei că i-am pierdut. O vreme mi-a mers, am putut să mă prefac, dar până la urmă mi-a cumpărat atâtea perechi, încât nu mai aveam nicio scuză. Eram terminat.

Mult timp nu i-am zis că aveam vedenii. Tocmai se măritase cu taică-meu vitreg și erau fericiți. Când i-am mărturisit în sfârșit, n-am avut de ales. Directoarea de la școală a sunat și, când a închis, mama s-a uitat la mine de parcă mă vedea prima oară.

— Doamna Brizeno a spus că la laboratorul de chimie te-ai uitat în tavan, ai început să urli și ai căzut pe jos.

Țin minte că era absolut calmă. Mama are un glas de Jedi, care parcă te inundă când încearcă să-ți smulgă informații.

— Ce-ai văzut?

Nu i-am răspuns imediat. Mi-am scos lunetele și am încercat să mă prefac că ea nu era acolo, că dispăruse din încăpere după ce întrebuse. Mă pricep să mă conving singur când vine vorba de situații de-astea, numai că de data asta mi-a fost mai greu. Stătea pur și simplu și aștepta să-i răspund.

— Lilieci, am zis examinându-mi pantofii. Niște lilieci negri imenși.

Nu i-am spus că erau de două ori cât lilieci obișnuiți și nici că aveau ochi de om și colți micuți care le ieșeau din guri ca niște ace.

Când ea a început să plângă, aș fi vrut ca lilieci ăia să fi fost adevărați. Să mă fi mâncat lighioanele alea micuțe și scârboase în laboratorul de chimie, așa n-ar mai fi trebuit să văd cum se uita atunci mama la mine: ca la un nebun.

Chiar nu voiam să fiu nebun. Nimeni nu *vrea* să fie nebun, însă acum că știu ce mi se-ntâmplă, acum că-nțeleg ce-i în capul meu, nu vreau să mă gândesc ce-nseamnă să-ți dai seama că ești nebun. Să-ți dai seama că ai tăi știu că ești nebun.

Taică-meu vitreg, Paul, e un tip de treabă. E potrivit pentru maică-mea. Au fost împreună ani de zile înainte să se căsătorească și s-a străduit mereu să fie la curent cu ce fac, să mă-ntrebe de școală etc. E avocat, poate să-i ofere maică-mii tot ce i-a lipsit de când a plecat taică-meu.

Acum c-a aflat de mine, de *boală*, e altfel. Nu mai știe cum să se poarte cu mine. Încă ne uităm la televizor împreună, dar parcă-i aud gândurile când sunt cu el în cameră. În afară de cazurile când am vedenii, cel mai ciudat mă simt când stau pe canapea lângă un bărbat în toată firea care se teme de mine. Înainte nu se temea de mine. E greu să n-o iei personal.

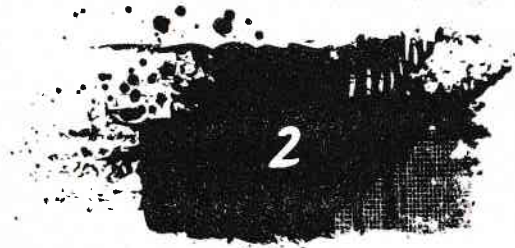
Dar *eu* de ce anume mă tem? Pas. Sigur n-o să-ți ia mult să te prinzi.

E bine că el o iubește cu adevărat pe mama. Și deoarece ea mă iubește pe mine, se străduiește și el. A propus să merg la noua școală privată în loc să mă azvârle înapoi în școala unde toți copiii știau că nu-s tocmai zdravăn la cap.

Peste două săptămâni, încep clasa a unșpea la St. Agatha. E o instituție cu ciclu complet, de la preșcolar la liceu. Mama și Paul au înștiințat personalul despre „afecțiunea” mea și, fiindcă școala catolică este așa cum este, nu se poate să nu mă primească. Ar fi niște ipocriți. Din câte-am auzit despre Isus, tipul nu m-ar fi trimis la plimbare.

Paul le-a atras atenția celor din școala nouă să nu aducă boala mea în discuție. Le-a explicat în calitate de avocat că *legea* nu le permite să comunice nimănui ce am, ceea ce apreciez.

E greu să încep clasa a unșpea într-o școală nouă. Și e mult mai greu să-ți faci prieteni când lumea știe că vezi chestii pe care n-ar trebui să le vezi.

DOZĂ: 0,5 mg. Aceeași doză. Adam refuză în continuare să vorbească.

22 AUGUST 2012

Din clipa când m-au diagnosticat, am devenit expert în propria mea afecțiune. Pot să-i zic oricui e interesat numele tuturor medicamentelor, cele mai recente studii, simptomele pozitive și pe cele negative. „Pozitive“ și „negative“ nu înseamnă „bune“ și „rele“. Practic toate sunt nașpa.

„Pozitive“ sunt simptomele *cauzate* de tulburare. De pildă, halucinațiile.

Simptomele „negative“ sunt *atenuate* de tulburare. Cum ar fi lipsa de inițiativă și motivație.

Boala chiar nu urmează același traseu bine definit. Unii oameni au vedenii. Alții aud voci. Iar unii sunt doar paranoiici. Maică-mea ține să-ți pomenesc și despre progresele uriașe pe care le-a făcut medicina ca să-i ajute pe oameni în lupta cu efectele secundare. Ea e genul care vede jumătatea plină a paharului.

Când ai halucinații vizuale și auditive, iar ceilalți nu, te simți ca-n romanele cu Harry Potter. Ca în *Camera secretelor*, când Harry aude glasul prin pereți. Mi se părea un

privilegiu să țin secretul ăsta, de parcă așteptam să-mi vină scrisoarea de la Hogwarts. Credeam că poate are o însemnătate anume.

Însă apoi Ron mi-a spulberat speranțele când a zis: „Nici în lumea vrăjitorilor nu-i semn bun când auzi voci pe care nu le mai aude nimeni“. Până la urmă, Harry n-a avut nimic. Nu l-a trimis nimeni la terapie și nici nu i-au vârat pastile pe gât. Pur și simplu trăia într-o lume în care tot ce auzea și vedea s-a dovedit a fi real. Afurisit băftos!

De pastile nu pot totuși să mă plâng. Mi-a fost mai bine de când am trecut pe noua medicație. N-avem de unde să știm ce efect are până nu rămân o vreme pe doza maximă. Mă iau încet, cum știi deja prea bine. În parte, de-asta și mi se cere să mă prezint o dată pe săptămână la cabinetul tău, ca să depistezi eventualele probleme și să le raportezi doctorilor care desfășoară studiul clinic.

M-ai întrebat ce știu despre tratament. Așa c-o să-ți zic tot ce știi și tu deja. Medicamentul se cheamă ToZaPrex și, conform prospectului, poate provoca, printre altele, (1) scăderea numărului de globule albe (care îngreunează capacitatea corpului de a lupta cu boala), (2) crize spastice, (3) scăderea drastică a tensiunii arteriale, (4) amețeală, (5) dificultăți de respirație și (6) migrene foarte puternice.

Doctorii mei au asigurat-o pe mama că efectele secundare cele mai grave survin foarte rar. Să nu-și facă griji. Ha. Mda. Nu-ți face griji.

Am avut de-a face cu unele dintre efectele secundare. În principal cu migrene. Genul care ți se cuibăresc cumva în cap și-ți zvâcnesc acolo o vreme, până se plictisesc și te lasă în pace. Nu simt nevoia urgentă să pun în practică orice idee care-mi trece prin cap, ceea ce-i drăguț. Însă tot n-am scăpat de vedenii. Tot mai văd chestii pe care știu că n-ar trebui să le văd. Diferența e că știu că n-ar trebui să le văd.

Ce văd? Păi, să începem cu *pe cine*. O văd pe Rebecca. Acum știu că nu-i reală, pentru că nu se schimbă niciodată. E frumoasă și înaltă – gen amazoană, atât de înaltă – și are niște ochi imenși, albaștri și părul lung până-n talie. E drăguță și nu suflă o vorbă. E o halucinație absolut inofensivă. Am văzut-o numai o dată plângând, în ziua când maică-mea a aflat de problema mea. Când s-a-ntâmpnat, tot mai credeam că Rebecca există în realitate. N-am înțeles că plângea tocmai *pentru că* plângeam eu.

Și nu, n-o văd doar pe Rebecca, dar nu-mi place să vorbesc despre ceilalți. Cu cât mă gândesc mai mult la ei, cu atât sunt mai multe șanse să-și facă apariția și... se duce totul naibii. Parc-ar aștepta să se facă liniște la mine-n cap ca să vină.

În fine, de obicei vedeniile încep cu un mărunțiș, ceva în mișcare, zărit cu coada ochiului, sau cu o voce care mi se pare cunoscută și nu-mi mai dă pace ore în șir. Iar alteori am numai o senzație că cineva mă urmărește de undeva, deși știu că-i ridicol. De ce s-ar sinchisi, nu? Însă tot țin jaluzelele trase. Nu prea știu de ce. Cred că pur și simplu din nevoia de intimitate. Măcar o dată mi-ar plăcea să mă simt cu adevărat singur.

Acum o lună, înainte de tratamentul cu ToZaPrex, nu-mi dădeam seama în ce punct încep să-mi pierd controlul. Mi se făcea frică fără motiv. Tot ce vedeam mi se părea real. Odată ce începeau halucinațiile, n-aveam cum să le mai întrerup. Mă rătăceam în ele cu orele.

Acum, când mintea nu mă mai ascultă, măcar pot să-i urmăresc proiecțiile de parcă m-aș uita la un film. Cu niște efecte speciale beton. Uneori e chiar frumos. Văd cum o pajiște întregă erupe într-un roi de fluturi. Alteori îmi cântă voci ca să mă adoarmă, iar acum, fiindcă știu că nu-s

reale, nu mă tem de ele. E drăguț. Doar când sar diverse chestii spre mine, las impresia că-s epileptic.

Nu, n-am emoții că-ncep școala.

Mi-am luat uniformă nouă. Tricou polo alb, vestă roșie de lână cu blazonul școlii și niște pantaloni scurți bleumarin hidoși care se umflă în talie și atârnă ca o piele de elefant pe mine. Și am citit tot ce trebuia pentru ore, așa că mai pregătit de-atât nu pot să fiu.

Dar știi ceva? Pe bune că nu pricep cum poți să stai și să-mi citești cu glas tare însemnările de jurnal, ca apoi să-mi pui întrebări o oră întreagă în timp ce eu nu zic nimic. E ciudat. Eu sunt nebun și tot mi se pare ciudat.